

λίξεως», εἰσῆλθομεν εἰς τὸν ναόν, καὶ ἐμείναμεν ἐκεῖ τρεῖς ὥρας, ἀποθαυμάζοντες καὶ μελετῶντες τὰ πάντα. Ἐὰν ἐνθυμοῖμαι καλῶς, ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἐδημοσίευσεν πρό τινων ἐτῶν περιγραφὴν περὶ τοῦ Ναοῦ τούτου (*), ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ ἀναφέρω ἐκτενῶς περὶ αὐτοῦ. Ἐθαυμάσαμεν κυρίως πέντε μεγάλα καὶ ὠραῖο-τάτα ἐξωγραφισμένα παράθυρα τῆς νοτίου πλευρᾶς, προσερχθέντα τὸ 1848 ὑπὸ τοῦ αἰσιδίου Λουδοβίκου τοῦ Α'. βασιλέως τῆς Βαυαρίας. Τὸ πρῶτον παράθυρον παριστᾷ Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, τὸ δεύτερον, τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, τὸ τρίτον, τὸν τελευταῖον δεῖπνον, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος, τὸ τέταρτον, τὴν κατά-βασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, καὶ τὸ πέμπτον παράθυρον, τὸν λιθοβολισμόν τοῦ Στεφάνου.

Ἀφοῦ περιηγήθημεν τὰ ἐπτὰ παρεκκλήσια, κατήλθο-μεν εἰς τὸ Θησαυροφυλάκιον, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένα ὅλα τὰ τιμαλφῇ ἀντικείμενα καὶ σκεύη τοῦ ναοῦ. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἐντὸς ὑαλίνης θήκης μᾶς ἔδειξαν μέγα χρυσὸν κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου, εἶπον, φυλάτ-τονται τὰ ὀστέα τῶν Τριῶν Μάγων, οἵτινες προσεκύνησαν τὸν ἀριγέννητον Σωτῆρα ἐν Βηθλέεμ!! Τὰ ὀστέα ταῦτα εἶπον, ἀνακομισθέντα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείας Ἑλένης εἰς Κωνσταντινούπολιν, μετηνέχθησαν ἐκεῖθεν εἰς Μιλάνον, τὸ δὲ 1164 ἐτος ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Βαρβαρόσσα εἰς τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κολωνίας!

Ἐλθσάμην νὰ ἀναφέρω ὅτι, κατερχόμενοι τοῦ κω-δωνοστασίου, ἐστάθημεν φυσικὰ νὰ ἰδωμεν καὶ τοὺς κώ-δωνας, ὁ μέγιστος τῶν ὁποίων—Αὐτοκράτωρ καλούμενος, ζυγίζει 25 τόνους, καὶ ἐχύθη τὸ 1874 ἐκ τοῦ μετάλλου τηλεβόλων Γαλλικῶν, κυριευθέντων κατὰ τὸν τε-λευταῖον πόλεμον.

Μετὰ μεσημβρίαν, περιηγήθημεν τὴν πόλιν καὶ εἶδο-μεν δύο πύλας Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς. Ὡς γνωστόν, ἡ Κο-λωνία ἦτο τὸ πάλαι ἀποικία Ῥωμαϊκῇ, ἰδρυθεῖσα τὸ 51 μ.Χ. καὶ κληθεῖσα «Κολόνια Κλαυδία Ἀγριππία». Τὸ 308 μ.Χ. ὁ μέγ. Κωνσταντῖνος ἔκτισεν ἐνταῦθα λιθίνην γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, ἥτις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν. Ἀπὸ τὸν δὲ αἰῶνα καὶ ἐπέκεινα ἡ Κολωνία ἀνῆκεν εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Φράγκων. Κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα Κάρολος ὁ Μέγας ἱδρυσεν ἐνταῦθα τὴν ἀρχιεπισκοπὴν, μετὰ ταῦτα δὲ οἱ ἀρχιεπίσκοποι ἦσαν οὐχὶ μόνον οἱ πνευμα-τικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες τῆς πόλεως. Τα-χέως ὅμως ἤλθον εἰς ῥῆξιν μετὰ τοὺς πολίτας, καὶ ὁ ἐμφύ-λιος οὗτος πόλεμος διήρκεσε κατὰ διαλείμματα ἐπὶ 250 ἔτη! Καὶ μετὰ τὴν ἥτταν τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ τὴν παραχώρησιν δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, αἱ μεταξὺ τῶν φατριῶν τῶν προϋχόντων πολιτῶν ἕριδες δὲν ἔπαυ-σαν μέχρι τοῦ 16ου αἰῶνος. Καὶ μὲτα ταῦτα ἡ Κολω-νία κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἦτο μία τῶν πλουσιωτάτων πόλεων τῆς Εὐρώπης, καὶ τὸ ἐμπόριόν της ἦτο πολὺ ἐκτετασμένον. Ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἡ Κολωνία τὸ κέντρον τῆς Γερμανικῆς καλλιτεχνίας, ἀρχιτεκτονικῆς, γλυπτι-κῆς καὶ ζωγραφικῆς καὶ εἶχεν ἀνθηρότατον πανεπι-στήμιον, ὅπερ ἤδη κατηργήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων πρὸ 100 περίπου ἐτῶν.

Μετὰ τὸν 16 αἰῶνα ἡ Κολωνία παρήκμασε καὶ ἔχασε τὴν ὕψηλὴν της θέσιν. Τὸ 1797 προσηρτήθη εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ πάλιν τὸ 1815 ἔπεσεν ὑπὸ τὴν κυριαρ-χίαν τῶν Πρώσων. Ἦδη ἡ πόλις εἰσῆλθεν εἰς νέον στάδιον ἀκμῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς, καὶ πολὺ ἐθαυμάσαμεν τὴν φιλοκαλίαν τῶν παραθύρων τῶν ἐμπο-

ρικῶν καταστημάτων, διερχόμενοι τὸ ἑσπέρας τὰς δόδους—φιλοκαλίαν μάλιστα σχεδὸν ἴσην μετὰ τὴν τῶν Παρι-σιῶν καταστημάτων, καὶ οὐδὲ εἰς τὸ Βερολῖνον παρα-ρατηρουμένην.

Ἡ πόλις ὅμως δὲν εἶναι ὠραία· ἀπεναντίας εἶναι ἀκά-θαρτος καὶ δυσώδης, αἱ ὑπόνοιμοι εἶναι κακῆς κατα-σκευῆς, αἱ πλείσται δόδοι στεναὶ καὶ σκοτειναί, καὶ τὰ πεζοδρόμια ἀκανόνιστα καὶ κατ' οὐδὲν ἐφάμιλλα πρὸς τὰ τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς τὰς ἔξω ὁμοῦ συνοικίας τῆς πό-λεως γίνονται ὠραῖαι λεωφόροι, δεινροστοιχίαι καὶ λαμ-πραί οἰκίαι, καὶ λέγουσι ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ βελ-τιώσων καὶ τὰς εἰς τὸ κέντρον συνοικίας.

Σήμερον ἐπισκέφθημεν τὴν παμπάλαιον Δημαρχίαν, ὅπου μεταξὺ ἄλλων περιέργων πραγμάτων, εἶδομεν ἐπὶ τοῦ μεγάλου πύργου ἄνωθεν τὸ ὥρολογίον, μεγάλην κεφαλὴν ἐκ λίθου ἢ ξύλου, ἥτις, ὅσακις τὸ ὥρολόγιον σημαίνει, ἀνοίγει εἰς κάθε κτύπημα τὸ στόμα. Ἐπίσης ἐπισκέφθημεν τὸ ἐνταῦθα Μουσεῖον καὶ εἶδομεν πολλὰς ὠραίας εἰκόνας ὑπὸ τῶν ἀρίστων Γερμανῶν καὶ Ὁλλαν-δῶν ζωγράφων (Ρούβενς, Βάν Δύκ, Ρίχτερ, κτλ.) καὶ τινὰς Ῥωμαϊκὰς ἀρχαιοτάτας, οὐχὶ μεγάλης σπουδαι-ότητος. Ἐκεῖθεν ἐπισκέφθημεν τὴν μεγάλην σιδηρᾶν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, ἥτις εἶναι ἀρκετὰ πλατεῖα, ὥστε νὰ διέρχωνται ἐπ' αὐτῆς δύο γραμμαὶ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ μία ἀμαξιτὴ ὁδὸς μετὰ δύο πεζοδρόμια. Εἰς τὴν μίαν ἄκραν τῆς γεφύρας εἶναι ἐστημένος μέγας ἐφιππος ἄν-δριάς τοῦ πρῶην Βασιλέως τῆς Πρωσσίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ Ι'. καὶ εἰς τὴν ἄλλην, ὁμοῖος ἀνδριάς τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Α'. Ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πόλιν, εἶδομεν καὶ δύο ἄλλους ἀνδριάντας—ἐνα τοῦ Στρατάρχου φὸν Μόλκε, καὶ ἕτερον τοῦ Βίσμαρκ.

Ἀπόψε ἀναχωροῦμεν ἐντεῦθεν, ἐπιστρέφοντες εἰς Βε-ρολῖνον, καὶ οὕτω τελειώνει αὐτὸ τὸ εὐχάριστον ἄμα καὶ διδακτικώτατον ταξεῖδάκι μας.

Τέλος.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους ἡ Ἀγγλία ὠνομάζετο Ἀλβιδῶν—τὸ ὁποῖον σημαίνει λευκόν, ἔνεκα τῶν λευκῶν κρημνῶν της. Ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς Πλίνιος, ὅστις ἔζησε πρὸ 1800 περίπου ἐτῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ τὰ ἄνθη, ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Ἀγγλία ὠνομάσθη Ἀλβιδῶν, ἔνεκα τῶν λευκῶν ρόδων (τριανταφυλλῶν), τὰ ὅποια φύονται ἀφθόπως ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τὸ ρόδον δὲν ἔγινε τὸ ἔμβλημα τῆς Ἀγγλίας, εἰμὴ μετὰ πολὺν χρόνον ἀφ' ὅτου ὠνομάσθη Ἀλβιδῶν. Ὅταν ὁ Ἐ-δουάρδος 3ος ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἐκόπη νόμισμά τι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἔφερε ρόδον. Τὸ νόμισμα τοῦτο ἔκα-λεῖτο Ρόζενομπολ (εὐγενόροδον). Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη τὸ ρόδον δὲν ἦτο τῆς Ἀγγλίας τὸ ἐθνικὸν ἄνθος.

Ὅταν ὁ Ἐρρίκος 4ος ἐβασίλευσε μεγάλην

ἔρις ἠγέρεθῃ εἰς τὴν χώραν. Αὐτὸς ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος—τόσον ἀγαθός, ὥστε ὠνομάσθη διὰ τὴν καλωσύνην του « Ὁ Ἀγίος Ἑρρῆκος, » ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν λαγγαστριανὸν κλάδον τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ὁ ἄλλος κλάδος—ὁ ἐκ τοῦ Οἴκου τοῦ Ὑδρὸκ, ἀντεποιεῖτο τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιωμάτων.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο τούτων κλάδων συννητῆθησαν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Κῆπον Τέμπελ καὶ ἐκεῖ ἐφίλονεῖκνσαν. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Οἴκου τοῦ Ὑδρὸκ ἔκοψε τότε λευκὸν ρόδον ἀπὸ μίαν τῶν ἐκεῖ τριανταφυλλῶν καὶ εἶπε εἰς ὅλους τοὺς φίλους του νὰ πράξουν τὸ αὐτό. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαγγαστριανοῦ Οἴκου ἀπ' ἐναντίας ἔκοψε κόκκινον ρόδον καὶ παρεκάλεσε τοὺς φίλους του νὰ πράξουν τὸ αὐτό. Οὕτω εἰς τοὺς μεγάλους πολέμους, οἵτινες ἐπνηκολούθησαν μεταξὺ τῶν δύο τούτων κλάδων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ λαγγαστριανοῦ Οἴκου ἔφερον ὡς ἐμβλημα τῶν ἐρυθρὸν ρόδον, ἐνῶ οἱ τοῦ Οἴκου τοῦ Ὑδρὸκ λευκόν. Οἱ πόλεμοι οὗτοι καλοῦνται εἰς τὴν ἱστορίαν, «Οἱ πόλεμοι τῶν ρόδων» διήρκεσαν δὲ 30 ὅλα ἔτη καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων ἀπωλέσθησαν εἰς αὐτούς.

Μετὰ τοῦτο εἰς τῶν βλαστῶν τοῦ λαγγαστριανοῦ Οἴκου ἐνυμφεύθη τὴν Ἑλισάβετ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ὑδρὸκ, τὸ συνοικέσιον δὲ τοῦτο ἔθεσε τέρμα εἰς τοὺς ἐμφύλιους τούτους πολέμους.

Ἱστορεῖται ὅτι κατὰ τοὺς γάμους τῶν ἐν λόγῳ ἡγεμονοπαίδων, μία τριανταφυλλία, εἰς τὴν ἐπαρχίαν Οὐίλτσάιερ, ἦτις ἔκαμνε πάντοτε λευκὰ ρόδα, ἔκαμε τότε ρόδα ἐρυθρόλευκα. Εἴτε ἀληθὴς, εἴτε μὴ εἶνε ἡ ἱστορία αὕτη, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν φύεται τριανταφυλλία, ἥτις φέρει ρόδα λευκοκόκκινα, καὶ τὰ ὁποῖα ὠνομάζονται λαγγαστριανοὺ Ὑδρὸκ ρόδα.

Οὕτω λοιπὸν τὰ δύο ρόδα ἠνώθησαν ἕκτοτε εἰς ἓν καὶ ἀπετέλεσαν τὸ καλούμενον Τοῦδὸρ ρόδον, τὸ ὁποῖον σκαλίζεται εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα καὶ τοὺς βασιλικούς τάφους τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ἡγεμὼν ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν Ἑλισάβετ ἦτο Ἑρρῆκος ὁ 7ος· οὗτος ἔκτισεν ὠραῖον παρεκκλήσιον εἰς Οὐάσπμνίστερ ἈββεϿ, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἐτάφησαν. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου συνδρομητὰς ὑπάγουν εἰς τὸ Λονδῖνον, θὰ

ἴδουν τὸ ρόδον τοῦτο μόνον καὶ διπλοῦν σκαλισμένον εἰς ὅλους τοὺς τοίχους καὶ θύρας καὶ ζωγραφισμένον εἰς τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων τοῦ παρεκκλησίου τούτου ἔτι δὲ εἰς τὸ ὠραῖον καὶ πολυτελὲς μνημεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶναι τεθαμμένοι οἱ ἐν λόγῳ βασιλικοὶ σύζυγοι.—Τὸ μνημεῖον τοῦτο περικλείεται ἐντὸς ὀρειχαλκίου κιγκλιδώματος, εἰς τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται ἐπίσης τὸ ρόδον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—**Ἀφελίμοι ὀδηγία.** Διὰ νὰ ἀφαιρέσης στίγματα μελάνης, ἢ σκουρίας σιδήρου, βρέξε τὸ φόρεμα μὲ γάλα καὶ σκέπασέ το μὲ ἄλας.

—**Ὅρνια** καλῶς τρεφομένη καὶ περιποιουμένη δίδει εἰς δύο μῆνας τόσα αὔγα, ὅσα ζυγίζόμενα θὰ ἀποτελοῦν τὸ βάρος τοῦ σώματός της.

—**Ὡμὰ** κρομμύδια φιλοκομμένα καὶ ἀνακατωμένα μὲ τροφήν εἶναι καλλίτερον ἱατρικὸν διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν ὀρνίθων ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα.

—Ὁ ζωμὸς ἐνὸς λεμονίου εἰς ἓν ποτήριον ὕδατος, συχνάκις θεραπεύει τὸν πονοκέφαλον, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρῇ χωρὶς ζάχαριν.

—Ποτὲ μὴ βρέξης τὰ μαλλιά σου, ἐὰν ἔχῃς τάσιν εἰς κώφωσιν, οὔτε νὰ βουτᾷς τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ὅταν κολυμβᾷς.

—Ὡμὴ πατάτα εἶναι τὸ ἄριστον σπουγγιστήριον διὰ ἀτσαλῶπενες, διότι καθαρίζει αὐτάς καὶ κάμνει τὴν μελάνην νὰ ρέῃ εὐκόλως.

—Ἐὰν χάρτης καὶ, ὅπου ὑπάρχουν μύρμηκες, τοὺς ἀποδιώκῃ ἀμέσως. Ἐπίσης τοὺς ποντικούς.

—Διὰ νὰ αὐξήσης τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐγῶν καῦσον ἀραβόσιτον ἕως οὐ μεταβληθῇ εἰς ἀνθρακὰ, ἀνάμειξον δὲ ποσότητά τινα αὐτοῦ μὲ τροφήν καὶ δίδε εἰς τὰς ὀρνίθιας 2—3 φορές τὴν ἑβδομάδα.

—Ἐὰν θέλῃς νὰ ἀφαιρέσης ἀπὸ φόρεμα πίσσαν, τρίψε τὸ μέρος μὲ πάχος χρίσειον καὶ ἔπειτα πλύνε το μὲ σαποῦνι. Τὸ αὐτὸ κάμε καὶ ὅταν θέλῃς νὰ καθάρῃς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ πίσσαν.

—Ἡ **διάνοια** εἶναι φῶς—τὸ συναίσθημα εἶναι θερμότης, —ἡ δὲ θέλησις τὸ σημεῖον, ὅπου συγκεντρῶνται ὁ νοῦς καὶ τὸ συναίσθημα.

—Ὁ **Λουδθρος** ἔλεγεν ὅτι δὲν δύναται τις νὰ καταπολεμήσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ ἔργου. Ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει μάχαιρα τοῦ Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι ὅπλον ἀποτελεσματικόν.

—Ἡ **ἐλπίθεια** εἶναι πάντοτε σπόρος ζῶν· ἀλλ' ὅμως δύναται νὰ ταφῇ μὲ μίαν μούμιαν, ἢ νὰ φυτευθῇ εἰς καρποφόρον γῆν. Ἡ ἀλήθεια δύναται νὰ εὕρῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου φερετρὸν της, ἢ δύναται νὰ γείνη τῆς ζύμης τῆς ψυχῆς.

—Ὁ **Ἀριστοτέλης** ἐθεώρει ἐκεῖνο τὸ ἔργον τῆς τέχνης τελειότατον, ἀπὸ τῶν ὁποίων τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν δύναται νὰ προστεθῇ. Ἡ ἀρετὴ, ἡ ἀλήθεια, ἡ ὠραιότης ὀρίζεται ὑπ' αὐτοῦ ὡς τὸ μέσον μεταξὺ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων πραγμάτων. Ἡ δὲ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὸν ὀρθὸν βαθμὸν, εἰς τὴν ἀρμονικὴν ἀναλογίαν.

ΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τί βιβλίον ἐρρήθη εἰς τὸν ποταμὸν;
2. Πῶς ὠνομάζετο ὁ ποταμὸς;
3. Τίνος πράγματος ἦτο σημεῖον;